

РЕШЕНИЕ

№ 6797

гр. София, 30.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 30.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2800** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 34, ал. 1 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Х. М. А., гражданин на С., [дата на раждане], семейно положение- женен, ЛНЧ [ЕГН], с предоставен хуманитарен статут, срещу Решение № 3603/28.02.2024 г. на заместник - председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, в частта му с която на основание чл. 48, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 34, ал. 2 и 3 от ЗУБ административният орган е издал отказ по искането на оспорващия, да се събере на територията на Република България с децата си - А. М. Х., Юсра М. Х., С. Х. М. Х. и А. М. Х..

Иска се отмяна на решението в обжалваната част, като незаконосъобразно, постановено в съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Поддържа, че е необоснован изводът в него, че за децата му не са налице предпоставките на §1, т. 3, б. „а“ и „б“ от ЗУБ. Твърди, че от представената медицинска документация се установява, че дъщеря му Юсра М. Х. има тежко заболяване – депресия, поради което тя не е в състояние да се грижи сама за себе си. Ето защо твърди, че не са налице основанията в чл. 34, ал. 3 от ЗУБ, на основание които може да се откаже събиране на членове на семейство. Твърди, че административният орган не е изследвал дали решението за отказ не би довело до нарушаване на основното право на личен и семеен живот по смисъла на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи /ЕКЗПЧОС/. Иска се отмяна на решението в обжалваната част.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят чрез адв. Л. поддържа жалбата. Счита,

че това, че едно лице е навършило пълнолетие не го прави физически годно да се издържа само и да ръководи постъпките си.

Ответникът - заместник - председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, чрез процесуалния си представител юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли съда да потвърди решението.

СГП не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Х. М. А. има предоставен хуманитарен статут с решение № 2570/07.02.2023 г. на заместник - председателя на ДАБ-МС.

Началото на административното производство е поставено с молба от 05.06.2023 г., рег. № УП 21500 на ДАБ, подадена от жалбоподателя, с която е поискал да му бъде разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си и децата си – Хадия Амо Р., съпруга, [дата на раждане] гражданка на С., А. М. Х., син, [дата на раждане], гражданин на С., Юсра М. Х., дъщеря, [дата на раждане] гражданка на С., С. Х. М. Х., син, [дата на раждане], А. М. Х., син, [дата на раждане] и З. М. Х., дъщеря, [дата на раждане] С молбата е представена в превод медицинска епикриза с рег. № УП 21500/27.06.2023 г., издадена от доктор А. А. от която се установява, че Юсра М. Х. страда от постоянна тревожност в следствие на напрежение и депресия. Предписано ѝ е подходящо антитревожно лечение. Представени са още фотокопия на валидни сирийски национални паспорти и фотокопие на сирийска лична карта на съпругата на жалбоподателя. Семейната връзка се установява от представено фотокопие на семейна книжка и превод на фотокопие на граждански семеен регистър на сирийските арабски граждани.

С жалбоподателя е проведено интервю на 03.07.2023 г., на което той е заявил, че синът му А. М. Х. е навършил пълнолетие, няма здравословни проблеми и е в състояние сам да осигурява издръжката си. Относно С. Х. М. Х. е посочил, че синът му е навършил пълнолетие, малко е нестабилен психически, но няма приложени медицински документи в подкрепа на това твърдение. Относно сина му А. М. Х. е видно, че също е навършил пълнолетие (в хода на административното производство), като той също може сам да осигури издръжката си. Относно дъщеря си Юсра М. Х. молителят е заявил, че същата страда от психично заболяване и не може да се грижи сама за себе си като прилага медицински документи.

Въз основа на събраните в хода на административното производство доказателства и на основание чл. 48, ал. 1, т. 3, вр. чл. 34, ал. 1 и 2 от ЗУБ, на 28.02.2024 г. заместник - председателят на ДАБ-МС издава решение № 3603, с което в оспорената пред съда част отказва на жалбоподателя да се събере на територията на Република България с децата му - А. М. Х., Юсра М. Х., С. Х. М. Х. и А. М. Х.. С решението е разрешено на Х. М. А., гражданин на С., да се събере на територията на РБ със съпругата си Хадия Амо Р. и с ненавършилото пълнолетие дете З. М. Х..

Решението е връчено на оспорващия на 01.03.2024 г., лично, в присъствието на преводач. Жалбата срещу него е подадена до съда на 14.03.2024 г.

При така установеното от фактическа страна съдът стигна до следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването на оспореното решение.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Със заповед № РД 05-788/21.12.2023 г. председателят на ДАБ-МС, на основание чл. 52 от ЗУБ, е делегирал правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1-4 от ЗУБ на Д. К. – заместник - председател на ДАБ-МС. Следователно оспореното решение е издадено при условията на делегиране, от заместник - председателя на ДАБ-МС, който е надлежно оправомощен за това.

Оспореното решение е издадено при спазване на административно- производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон в установената от закона писмена форма и съдържание и същият е съобразен с целта на ЗУБ.

Не се споделя доводът, релевиран от жалбоподателя, че ответникът е допуснал процесуални нарушения, като не е изяснил докрай всички заявени от жалбоподателя факти. Същият е разяснил на оспорвания чужденец процедурата, по която се подават и разглеждат молби за международна закрила и събиране със семейство на територията на Република България, проведено е интервю с жалбоподателя на езика, който същият говори- арабски, с участието на преводач и той е заявил, че разбира превода, с което му е дадена възможност да изложи ясно фактите, относими към искането му.

Решението, в обжалваната част е постановено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 48, ал. 1, т. 3 от ЗУБ председателят на ДАБ взема решения по молби за събиране на семейства. Според разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от ЗУБ, чужденец с предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут има право да поиска да се събере със семейството си на територията на Република България. Материалноправната предпоставка за вземане на положително за молителя решение представлява изпълнение на изискването на събиране с член от семейството му. Легалното определение на понятието "членове на семейството" за целите на закона е дадено в § 1, т. 3 от ДР на ЗУБ. В конкретния случай е поискано събиране със съпругата и децата.

Съдът намира за правилен извода на административния орган, че искането на чужденеца с предоставена закрила за събиране с децата му може да бъде разрешено не чрез посочване на проблемите, които те имат в С., а като се установи наличието на предпоставките по § 1, т. 3, б. „а“ и „б“ от ДР на ЗУБ, Това е така предвид факта, че част от децата, за които не е издадено разрешение, са навършили пълнолетие към датата на подаване на молба с рег. № УП 21500/05.06.2023 г. Следователно към момента на издаване на оспореното решение същите не са отговаряли на условието да са ненавършили пълнолетие, невстъпили в брак деца или навършилите пълнолетие, невстъпили в брак деца, които не са в състояние да осигурят сами издръжката си поради сериозни здравословни причини. По отношение на понятието „членове на семейството“ законът е еднозначен и разширително тълкуване на § 1, т. 3, б. „а“ и „б“ от ДР на ЗУБ не е възможно. Доколкото за навършилите пълнолетие деца на молителя не са налице законовите предпоставки за събиране на семейството на територията на РБ, административният орган постановява решението си в хипотезата на обвързана компетентност и е длъжен да се съобрази с предписанията на закона.

По отношение на дъщерята на жалбоподателя- Юсра М. А. законната предпоставка за събиране е да не може сама да се грижи за себе си поради напреднала възраст или тежко заболяване, съответно на жалбоподателя се налага да живее в едно домакинство със своето дете. В случая се твърди наличието на психично заболяване. С оглед

представените доказателства обаче съдът намира, че не може да се направи извод, че дъщерята на жалбоподателя страда от такава болест, която да налага съжителство с друг човек за полагане на непрекъснати грижи. Освен, че е необходима кумулативност от "тежко заболяване" и "чужди грижи", тези грижи трябва да бъдат полагани конкретно и от жалбоподателя. От представената по делото медицинска епикриза в превод от арабски с рег № УП 21500/27.06.2023 г. за здравословното състояние на дъщеря му Юсра М. А. обаче съдът намира, че не може да обоснове такъв извод. От представените документи за дъщерята на жалбоподателя, действително, се установява, че тя има здравословни проблеми – страда от тревожност и депресия, като единствено е посочено, че ѝ е предписано подходящо антитревожно лечение, без конкретно да е уточнено лечението, което е провеждано. По делото не са приложени медицински епикризи, от които безспорно да се установи какво е здравословното състояние на Юсра М. А.. Всички заболявания, които се сочат като меланхолия, депресия и разстройство на функцията на щитовидната жлеза не могат да бъдат приети за такива, поради които лицето да не може да се грижи за себе си. Отделно от изложеното, от доказателствата по делото се установява, че на територията на С. живее братът на жалбоподателя със семейството си, което сочи, че оспорващият не се явява единствения роднина, който може да оказва помощ на дъщеря си и наличието на познато обкръжение ѝ гарантира по-внимателно отношение и установена среда.

Във връзка с твърденията в жалбата, че в оспореното решение не е изследван въпросът дали решението за отказ не би довело до нарушаване на основното право на личен и семеен живот по смисъла на чл. 8 от ЕКЗПЧ, трябва да се посочи, че това право не е абсолютно. Административният орган е основал своята преценка на разпоредбите на ЗУБ, като е допуснал събиране на територията на Република България на съпругата и ненавършилото пълнолетие дете на жалбоподателя. В жалбата е посочено, че концепцията за семейството и семейните връзки е значително по – разширена. Семейството се разглежда като социална единица, представлява група от най-малко двама души с общо съжителство, практикуващи икономическо сътрудничество и възпроизводство, емоционално привързани един към друг. Доказателствата по делото обаче не установяват, че са налице предпоставки да се разреши събиране на територията на Република България по отношение и на пълнолетните деца на жалбоподателя. Твърдението в жалбата, че е налице тясна фактическа връзка между жалбоподателя и пълнолетните му деца, е необосновано. Не се установява посочената връзка да се характеризира с признака „тясна“ и да се отличава от други подобни връзки, които съществуват между дете и родител. Не е налице хипотезата на § 1, т. 3, буква „б“ от ДР на ЗУБ, която установява, че членове на семейството са и навършилите пълнолетие, невстъпили в брак деца, които не са в състояние да осигурят сами издръжката си поради сериозни здравословни причини.

По изложените съображения оспорването е неоснователно. Не са налице отменителни основания по чл. 146 АПК за незаконосъобразност на решението в оспорената му част.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, във вр. с чл. 92 ЗУБ, този въпрос съдът не обсъжда. Разпоредбата на чл. 92 от ЗУБ е специална по отношение на общата на чл. 143, ал. 1 от АПК. Тя е изрична и регламентира дължимостта на разноските за съдебните производство по ЗУБ, при което е неприложим общия ред на АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. М. А., гражданин на С., [дата на раждане] , семейно положение- женен, ЛНЧ [ЕГН], с предоставен хуманитарен статут, срещу Решение № 3603/28.02.2024 г. на заместник - председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, в частта му с която на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 34, ал. 2 и 3 от ЗУБ административният орган е издал отказ по искането на оспорващия, да се събере на територията на Република България с децата си- А. М. Х., Юсра М. Х., С. Х. М. Х. и А. М. Х..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.